

DEN GODE HYRDE

Johannes 10. 11–18

Jesus fortalte lignelser så kloke,
som bilder fra hverdagen i hans epoke.
Hver bar på en mening, verdifull og stor –
en skjult skatt i Guds eget ord.

La meg fortelle hva Jesus en gang sa,
en lignelse om en hyrde – den beste du kan ha.

Han kjente hver sau og passet på,
ja, faktisk uansett hvor de måtte gå.

På enga gikk også en leiekar med,
han skulle passe på – var jo jobben hans, det.

Han lo og smilte og virket grei,
men innerst inne brydde han seg ikke så mye, nei.

En natt, så stille, mørk og kald,
hvor vinden blåste i li og dal.

Kom ulvene, glupske, slue og grå,
de krøp mellom trærne, på jakt etter små.

Da sprang leiekaren – se så fort han bar i vei!
Han ropte: “Jeg løper – nå gjelder det meg!
For lønn er fint, men fare? Nei takk!
De får klare seg uten meg, det `ikke snakk!”

Men hyrden, han stod – med hjertet stort.
Han elsket sin flokk, for dem alt han ville gjort.

Han ropte med dyp røst, og til sauene fór,
med hyrden fikk sauene trygghet stor.

“Jeg kjenner mine, og de kjenner meg”,
sa hyrden mildt, “jeg svikter dem ei.”

Lignelsen brukte Jesus for å si
hvor trygt og godt det er hans lam å bli.
Han er vår hyrde, hans omsorg er sann .
Han kjenner oss alle, hvert eneste lam .
Og møter vi farer, så står han oss nær –
han svikter oss aldri, hans armer bærer hver og en her.

